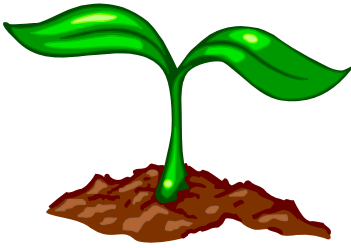

פרח נדיר / ליאורה

אמא –

אמא שמטיילת אתי בכל החורשות כשאני לומדת ללכת.
אמא שאומרת ש"העשבים הם האויב שלנו" ומלמדת
אותי להבחין בין עשבים ובין נחשים ובין טובים ורעים...

אמא ש"לא יודעת לבשל" אבל יודעת למצוא אורניות ולעשות מהן מעדנים.
אמא, אנחנו יושבות על מצע האורנים הרך, הצבעונים והסחלבים והדבורניות
מקיפים אותנו ואת מלמדת אותי ש"לעולם תהיה שמש ולעולם יהיו שמים,
לעולם תהיה אמא ולעולם אהיה אני..."

גם ברוסית את מלמדת אותי ואני חוזרת עשרות פעמים לאותו מקום, אבל
הפרחים נעשים נדירים יותר ויותר וגם הרגע הזה שלעולם תהיה אמא
ולעולם אהיה אני כבר לא תמיד נשמע משכנע, אולי שייך רק לשיר ילדים
רוסי, ואני חוזרת ומלמדת את השיר הזה ומנסה לחזור לאותו רגע, רגע
נדיר...

אמא, את מתגלצת אתי במדרון האורנים התלול, כאילו לא מפרידות כל – כך
הרבה שנים בינינו...

כשאני כבר גדולה מספיק, את מלמדת אותי לסדר פרחים לסדר – פסח ואיך
לכל פרח יש את הכיוון הכי טוב שהוא מסתכל עלינו, ואני לא מספיקה ללמוד
ממך את הסוד הכי גדול שלך, איך את מרכיבה ורדים? זנים כל-כך
מיוחדים?

אמא, שאומרת ש"המקצוע של אמא זה לדאוג" ו"אני כבר לא אשתנה",
ולאט, לאט, משתנה עם הנכדים ועם הנינים ולומדת גם לחייך לפעמים ולקבל
ולא רק לתת לפעמים.

אמא, שבסוף טיפלו בך, אולי קצת באותה דאגה שבה טיפלת בשתילים
הראשונים של הקיבוץ, בדאגה ובמסירות...

אמא, בביקורים האחרונים שלנו, ליטפת צמחים ולעתים גם ניסית להרים
מבט עד לצמרות העצים שגדלו כל – כך, למרות הכל...

אמא, את יכולה להפסיק לדאוג, עכשיו זה כבר הופך להיות
ה"מקצוע" שלנו...

אמא, נוחי בשלום ובשלווה בין העצים שכה אהבת, לעולם תהיי
ביער שלנו, כמו פרח נדיר, איפה ישנן עוד אמהות כמוך?

ליאורה